

Plezante flauwekul met showorkest

CONCERT ★★☆☆☆

Maestro of de man zonder tanden

Brussels Jazz Orchestra & Warre Borgmans. Gezien in Leuven, 17 december. Op tournee tot 1 februari.

Het is een delicate mengvorm: een vertelconcert dat muziek en woord samenbrengt op een podium. Of de ingehuurde acteur nu animeert of doceert, zelden lukt de versmelting echt. Ook in *Maestro* blijft het water diep, ondanks de mooie affiche die het Brussels Jazz Orchestra ervoor bijeenbrengt. Hugo Matthysen leverde een jolig flutverhaaltje met hoog retrogehalte. Hij heeft het over de tijd toen er nog showorkesten door het land trokken,

Warre Borgmans speelt twee uur lang zijn favoriete rol

met een presentator die zich ook als entertainer profileerde. De artiesten die optraden, hadden stuk voor stuk hun oer-Vlaamse namen verengelt. Zo hoorde het toen in de showbizz.

John Dyke, alias John Van Dijk, is een van hen. De trompettist, die de geschiedenis inging met één magistrale solo, wordt na een ongeluk opnieuw aan de boezem van zijn bigbandfamilie gedrukt. Hij mag presenteren en zijn levensverhaal vertellen.

Warre Borgmans speelt zijn favoriete rol: die van de lolbroek, die de kunst van de omweg tot in de puntjes beheerst. Hij blijft ons twee uur lang bestoken met zijn plezante flauwekul. Ook de beproefde formules van het vertelconcert haalt hij één na één uit zijn hoed: het meezingmoment met het publiek, het ami-

cale gebabbel met de muzikanten, het gestommel met een instrument of muzikaal attribuut. Het mag niet baten. De stevige set nummers die BJO-frontman Frank Vaganée voor *Maestro* schreef, vindt geen natuurlijke plaats in het versnipperde geheel. Het intronummer doet de oren spitsen, maar de vaart is er snel weer uit. Zo flirt een voorstelling met comedy, en een concert met een muzikale demonstratie.

GEERT VAN DER SPEETEN